

Boży Aniołowie 1

Od redakcji:

O Aniołach Bożych niewiele się mówi i pisze. I jest to dosyć dziwne i niezrozumiałe. Bo przecież ci Boży Posłańcy są bardzo często wymieniani w Piśmie Świętym, a ich rola w dziejach ludzkości i działanie na rzecz ludu Bożego jest niezwykle ważna. Zasadniczo, od Pierwszej Mojżeszowej aż po Apokalipsę, autorzy poszczególnych ksiąg dostrzegają Aniołów i opisują ich działanie. Są więc Aniołowie wokół Bożego Tronu i głoszą chwałę Najwyższego. Byli świadkami i uczestnikami najważniejszych wydarzeń w dziejach zbawienia, i są tymi, których Bóg posyła z różnorodnymi misjami na Ziemię; z woli Bożej są wśród nas, jako opiekunowie, pomocnicy i przewodnicy. Zawsze gotowi do posługi, a potem usuwający się w cień...

Opracowanie, którego druk rozpoczynamy w tym numerze „Głosu kaznodziejskiego” ma za cel nie tylko wzbudzenie zainteresowania istnieniem i rolą Aniołów, ale autor chce oddać sprawiedliwość tym niewidzialnym a przyjaznym istotom, które choć są stworzeniami wyższego rzędu, w uniżeniu i z radością usługują nam, ludziom. Kiedyś, gdy – jak to powiedział Pan Jezus Chrystus – już zmartwychwstali i odziani w nieskazitelność będziemy podobni do Aniołów (Mk 12,25; Łk 20,35.36), osobiście poznamy tych, którzy wyświadczili nam tak wiele dobra i okazali pomoc w niezliczonych sytuacjach.

Boży Posłańcy

Greckie słowo „angelos” zostało włączane do różnych języków, gdyż – jak się wydaje – żaden z języków narodowych nie wydawał się być stosowny do oznaczania tego ducha – posła niebieskiego. W języku łacińskim Anioł zwie się „angelus”, w niemieckim „Engel”, w angielskim i rosyjskim „angel”, we francuskim „angel”, itp. Z tego samego źródłosłowa pochodzi też słowo

„ew-angel-ia” (dobre) radosne poselstwo. Wyraz hebrajski „maleach” znaczy wysłanie i poselstwo, a odnosi się także do posła. Dlatego Pismo mówi o Bożych Aniołach: *„Czyż nie są oni wszyscy służebnymi duchami, posyłanymi do pełnienia służby gwoli tych, którzy mają dostąpić zbawienia?”* (Hbr 1,14). W ogólnym pojęciu „aniołem” może być każdy poseł, także poseł króla ziemskiego (por. za LXX: 1 Sam 16,19; 19,11.14.20), bądź też człowiek, którego posyła pan (por. Ag 1,13; Mt 11,7-10). Zasadniczo (gatunkowo) jednak, określenie „anioł” odnosi się do istot niebieskich, które służą Bogu w niebiosach i są posyłane z określoną misją do ludzi.

Liczba Aniołów nie została podana w Biblii, ale z niektórych wzmianek można wnioskować, że jest ich wielu.

Towarzyszająca im wspaniałość i moc.

„Jakże promieniejącymi i wspaniałymi muszą być aniołowie, przebywający stale w Obecności Wszechmocnego, którego szatą jest światłość!” – zachwyca się autor jednego z anonimowych opracowań poświęconych temu zagadnieniu.

Jakaś część światła i wspaniałości tronu Najwyższego otacza Aniołów, gdy odwiedzają nasz świat. W związku z narodzeniem Pana Jezusa napisano np. *„I anioł Pański stanął przy nich, a chwała Pańska zewsząd ich oświeciła.”* Podobnie było wówczas, gdy Anioł Boży stanął przy grobie Chrystusa: *„A oblicze jego było jak błyskawica, a jego szata biała jak śnieg. A strażnicy zadrżeli przed nim ze strachu i stali się jak nieżywi.”* (Mt 28,2-4). Również Anioł, który ukazał się Janowi na wyspie Patmos i był jego przewodnikiem, jaśniał wielką wspaniałością – tak wielką, że w pewnej chwili apostoł upadł mu do stóp, by się pokłonić (Obj 22,8.9).

Moc i potęgę Aniołów Bożych opiewał Psalmista: *„Błogosławcie Jahwe, wszyscy jego aniołowie, pełni mocy bohaterowie, wykonujący jego rozkazy.”* (Ps 103,20 BT).

Gdy Anioł Jahwe zbliżył się do grobu Jezusowego, powstało wielkie trzęsienie ziemi, z łatwością odwalił zapieczętowany wielki kamień, a straż padła jak nieżywa (Mt 28,2).

Wyobrażenie o mocy, jaką dysponują Aniołowie Boży, daje nam opis z 2 Królewskiej rozdział 19: Potężny król asyryjski, Sannacheryb przyciągnął z wielkim wojskiem przeciw pobożnemu królowi Ezechiaszowi, z zamiarem zdobycia Jerozolimy. Wcześniej liczna, bitna i doświadczona w wielu wojnach armia asyryjska pokonała wiele wojsk licznych królów, a dlatego Sannacherybowi wydawało się, że garstka Żydów będzie dlań łatwą zdobyczą. Król Ezechiasz stawiał czoła najeźdźcy, a ten zelżył go, i zelżył Boga Izraelskiego chełpiąc się, że nie będzie On w stanie wybawić Jerozolimy z jego ręki. Ale Jahwe postanowił objawić Swą moc na bezbożnym królu: *„Tejże samej nocy wyszedł anioł Jahwe i pobił w obozie Asyryjczyków sto osiemdziesiąt pięć tysięcy ludzi. I oto wszyscy ci byli martwymi ciałami rano, kiedy trzeba było wstawać.”* (2 Krl 19,35 BT).

Zdumiewającą i budzącą zachwyt jest szybkość ich ruchów. Prorok Ezechiel opisując Cherubów („istoty żywe”), które noszą tron Boży, napisał: *„A żywe istoty biegały tam i z powrotem jak błyskawice!”* (Ezech 1,14). Przykład ich szybkości znajdujemy w związku z modlitwą Daniela: *„A gdy jeszcze mówiłem, modliłem się i wyznawałem... Gdy więc jeszcze mówiłem i modliłem się, oto nagle w czasie ofiary wieczornej przyleciał do mnie ów mąż, Gabriel, którego przedtem oglądałem, w widzeniu. Przybył i rzekł do mnie: Danielu, oto wyszedłem, aby dać ci jasne zrozumienie. Gdy zacząłeś zanosić błaganie, wyszło słowo, a ja przyszedłem, aby ci je oznajmić...”* (Dan 9,20-23).

Aniołowie Boży panują także nad żywiołami. Gdy król Nabuchodonozor, opanowany wściekłością, polecił rozpalić do czerwoności piec na kaźń niepokornych Izraelitów, Anioł Pański zstąpił i otoczył niepalną osłoną wiernych Bogu młodzieńców. Wywołało to zdumienie króla: *„... Oto ja widzę czterech mężów chodzących wolno w środku ognia, a wygląd czwartej osoby podobny jest do anioła.”* (Dan 3,25). Kiedy młodzieńcy wyszli z pieca wszyscy wokół spostrzegli, *„że ogień nie ogarnął ciała ich i włos z ich głowy nie był spalony, a ich odzienia nie były zniszczone ani też swąd ognia ich nie przeniknął.”* (w. 28)!

Podobna interwencja Anioła Bożego spowodowała, że zgłodniałe lwy nie wyrządziły najmniejszej krzywdy prorokowi Danielowi, na skutek intrygi wrzuczonego do lwiej jamy (Dan 6,22). Także Piotr apostoł został uwolniony z więzów, które nagle opadły z jego rąk i nóg i w cudowny sposób

wyprowadzony przez Anioła Bożego z więzienia w przeddzień egzekucji (DzAp 12,1-11).

Tacy oto, potężni bohaterowie są ochroną ludu Bożego. Te wspaniałe i święte istoty Bóg posyła nam na pomoc, aby nas chronili w różnych sytuacjach (Ps 34,8), a przede wszystkim w tym celu abyśmy zbawienie odziedziczyć mogli (Hbr 1,7.14).

Cherubowie, Serafiny ...i inni

We wszystkim, co stworzył Bóg, panuje doskonała harmonia; Bóg jest Bogiem porządku (por. 1 Kor 14,33). Niebiosy głoszą Jego chwałę i są wspaniałym przykładem Jego cudownego ładu. Podobnie jest w świecie istot niebieskich, o czym Biblia mówi wyraźnie.

W Liście do Kolosan czytamy, że w Chrystusie *„zostało stworzone wszystko, co jest na niebie i na ziemi, rzeczy widzialne i niewidzialne, czy to trony, czy panowania, czy nadziemskie władze, czy zwierzchności”* (w. 1,16). Podobny w wymowie jest tekst Listu do Efezjan 1,21, gdzie także jest mowa o różnicach znaczenia i godności między stworzonymi przez Boga istotami.

Pierwszym po Najwyższym, Ojcu, jest Pan Jezus Chrystus; *„Niechże Mu oddają pokłon wszyscy aniołowie Boży.”* (Hbr 1,6). To On jest *„hetmanem wojska Pańskiego”* (Joz 5,13-15), o którym mówią m. in. teksty Mt 24,30.31; Obj 19,11-16; por. Mt 26,53.

W Piśmie Świętym czytamy o Cherubinach (1 Mjż 3,24), Serafinach (Iz 6,2), o poszczególnych *„książętach anielskich”*, do których zaliczono m. in. *„Michała, jednego z pierwszych książąt anielskich”* (Dan 10,13). Biblia ujawnia też, że potężni książęta anielscy troszczą się o poszczególne narody. I tak, prorokowi Danielowi powiedziano, że *„Michał, wielki książę, jest opiekunem dzieci twojego (Danielowego – przyp. red.) narodu (a więc Izraela – przyp. red.)”*.

„Trony”, „panowania”, „zwierzchności”...

Użyte w cytowanych wcześniej tekstach określenia *„trony”, „panowania”, „nadziemskie władze”* i *„zwierzchności”*,

jakie z woli Bożej zostały stworzone przez Jezusa Chrystusa (Kol 1,16), opisują różnorodność istot niebieskich, powołanych do istnienia. Na początku wszystkie one, zajmując różne stanowiska i pełniąc różnorakie posługi, były wierne Bogu. Ale w jakimś momencie ich część odstąpiła od Boga, schodząc na manowce grzechu. O jednej z takich istot, potężnym księciu niebieskim, Biblia mówi jako o Szatanie (szatan = Boży przeciwnik). Jezus Chrystus powiedział o nim, że „w prawdzie nie wytrwał” (Jan 8,44), a z innych biblijnych informacji (por. Obj 12,7) wynika, że pociągnął za sobą liczną grupę aniołów (na podstawie tekstu Obj 12,3.4 domniemywa się, że jest to trzecia część aniołów).

Od tego momentu w niebie miała miejsce przedziwna i trudna sytuacja: były tam nie tylko istoty nam przychylne ale także istoty nam wrogie. W jakim stopniu wrogie i podstępne, okazało się już w Ogrodzie Eden! W tamtym okresie, który trwał aż do krzyżowej śmierci Jezusa Chrystusa, Szatan – jak świadczy Biblia – tutaj na Ziemi skłaniał ludzi do grzechu, a potem oskarżał ich przed Stwórcą (Zach 3,1; por. Obj 12,10). Skończyło się to w sposób opisany w 12 rozdziale Apokalipsy – bezpowrotnym zrzućeniem Szatana na Ziemię!

Bunt Szatana i odstępstwo części aniołów spowodowało nową sytuację wśród duchowych istot. Odtąd w wielu tekstach „trony”, „księstwa”, „zwierzchności” czy „naziemskie władze”, oznaczają złe, demoniczne moce, które szkodzą ludziom w życiu doczesnym i starają się pozbawić nas łączności z Bogiem i w konsekwencji zabrać nam zbawienie. W związku z tym ap. Paweł napisał:

„W końcu, bracia moi, umacniajcie się w panu i w potężnej mocy Jego. Przywdziejcie całą zbroję Bożą, abyście mogli ostać się przed zasadzkami diabelskimi.

Gdyż bój toczymy nie z krwią i z ciałem, lecz z naziemskimi władzami, ze zwierzchnościami, z władcami tego świata ciemności, ze złymi duchami w okręgach niebieskich.” (Ef 6,1-12).

Ale Pismo Święte zapewnia nas, że jeśli będziemy trwać w stałej i bliskiej łączności z Bogiem, zwyciężymy złe duchowe moce. „Przeto poddajcie się Bogu, a przeciwstawcie się diabłu, a ucieknie od was.” (Jak

4,7) = radzi Boży apostoł.

(cdn.)

(„Głos Kaznodziejski” 2/97)